

Repertoriumnummer

2019 /

Datum van uitspraak

27 juni 2019

Rolnummer

2018/AB/425

Beslissing waartegen beroep

11/8728/A

Uitgifte

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - werkloosheid
tegensprekelijk arrest
definitief
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 2°, Ger. W.)

T. S.,

appellant, vertegenwoordigd door mr. VROLIX loco mr. BIESEMANS Bart, advocaat te 1700 DILBEEK, Ninoofsesteenweg 177-179

tegen

RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVoorziening, ON 0206.737.484, met zetel te 1000 BRUSSEL, Keizerslaan, 7, geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. LECONTE loco mr. SWENNEN Remi, advocaat te 1700 DILBEEK, Eikelenberg 20.

**

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:
Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel op 17 april 2018, 6e kamer (A.R. 11/8728/A)
- het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie op 9 mei 2018,
- de neergelegde conclusies,
- de voorgelegde stukken.

**

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet op de openbare zitting van 6 juni 2019.

DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING

1.

Mevrouw T. vroeg op 18 april 2006 werkloosheidsuitkeringen aan vanaf 3 april 2006. Haar aanvraagformulier bevatte twee formulieren C4. Het eerste formulier ging uit van de firma Gravensteen, voor een tewerkstelling van 1 maart 2005 tot en met 19 februari 2006. Het tweede formulier ging uit van een firma N.O.B. NET en vermeldde een tewerkstelling van 1 maart tot 31 maart 2006. Mevrouw T. ontving op die basis werkloosheidsuitkeringen.

Einde 2010 kreeg de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening informatie van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid waaruit bleek of zou blijken dat de firma N.O.B. NET, waarvoor mevrouw T. gewerkt had of zou hebben in de loop van de maand maart 2006, in feite op dat ogenblik reeds gedurende geruime tijd geen effectieve activiteit meer had. De tewerkstelling van mevrouw T. zou derhalve fictief zijn en het afgeleverde C4 document vals.

2.

Bij beslissing van 3 april 2011 werd mevrouw T. op grond van artikel 155 van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering (verder het werkloosheidsbesluit) als administratieve sanctie uitgesloten uit het recht op werkloosheidsuitkeringen voor een periode van 26 weken ingaande op 25 april 2011. Het recht op werkloosheidsuitkeringen verleend vanaf 3 april 2006 tot een onbekende datum werd niet betwist omdat bleek dat, ook zonder de tewerkstelling bij de firma N.O.B. NET, mevrouw T. aan de voorwaarden voldeed om werkloosheidsuitkeringen te ontvangen.

3.

Bij verzoekschrift van 15 juli 2011 heeft mevrouw T. deze beslissing betwist voor de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel.

Bij vonnis van 17 april 2018, ter kennis gebracht op 20 april 2018, heeft de arbeidsrechtbank de vordering ontvankelijk, doch ongegrond verklaard en de bestreden administratieve beslissing bevestigd.

Bij verzoekschrift van 9 mei 2018 heeft mevrouw T. hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank.

DE ONTVANKELIJKHEID

Het hoger beroep is ingesteld in overeenstemming met wettelijke bepalingen en binnen de wettelijke termijn.

BEOORDELING

1.

Mevrouw T. betwist in de eerste plaats dat zij niet effectief zou gewerkt hebben voor de firma N.O.B.-NET in de loop van de maand maart 2006. Zij verwijst naar een schrijven van de Rijksdienst voor sociale zekerheid aan het Arbeidsauditoraat, waarin bevestigd werd dat haar prestaties niet geannuleerd werden en dat de Dimona-aangifte behouden bleef. Bovendien blijkt dat voor de berekening van het vakantiegeld rekening gehouden werd met de tewerkstelling bij deze firma.

Mevrouw T. stelt verder dat op basis van artikel 155 van het werkloosheidsbesluit enkel een sanctie kan opgelegd worden indien er sprake is van het gebruik van valse documenten om werkloosheidsuitkeringen te bekomen waarop men geen recht had. Aan die laatste voorwaarde was niet voldaan. Ook zonder het C4 document, afgeleverd door de firma N.O.B. NET, had zij recht op werkloosheidsuitkeringen.

2.

De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening vraagt de bevestiging van het eerste vonnis. Voor de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening is wel degelijk bewezen dat mevrouw T. nooit effectief gewerkt heeft voor de firma N.O.B. NET.

De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening stelt verder dat artikel 155 kan toegepast worden, van zodra de intentie voorhanden is om werkloosheidsuitkeringen te bekomen door gebruik te maken van onjuiste stukken.

3.

Overeenkomstig artikel 155, 1^e lid, 1° van het werkloosheidsbesluit, zoals van toepassing op het ogenblik van de aanvraag, kan de werkloze uitgesloten worden van werkloosheidsuitkeringen gedurende ten minste een week en ten hoogste 26 weken, indien de werkloze gebruik heeft gemaakt van onjuiste stukken ten einde te kwader trouw uitkeringen te verkrijgen waarop hij geen recht had.

De toepassing van deze bepaling veronderstelt dat er (1) gebruik gemaakt wordt van onjuiste stukken (2) dat dit gebeurde om te kwader trouw uitkeringen te verkrijgen (3) waarop de betrokkene geen recht had.

Het komt aan de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening toe om het bewijs bij te brengen dat er gebruik gemaakt is van onjuiste stukken, en dat dit te kwader trouw gebeurde.

3.

De juridische vraag die aan de orde is, is te weten of de derde vermelde voorwaarde, dat het moet gaan om uitkeringen waarop de betrokkene geen recht had, een constitutief bestanddeel uitmaakt van de administratieve bestraffing, dan wel, zoals de eerste rechter oordeelde, het volstaat dat er een intentie bewezen is om door het gebruik van valse documenten uitkeringen te verkrijgen, waarop men geen recht had, ook al bestond het recht op uitkeringen zonder deze documenten.

In zijn arrest van 19 november 2012 S.11.0104. F / 2 heeft het Hof van Cassatie in een niet identieke, maar toch voor de principes vergelijkbare zaak, daarover uitspraak gedaan. Het hof moest oordelen over een situatie waarin, in het kader van het actief zoekgedrag naar werk, een werkloze valse documenten had bezorgd in verband met zijn sollicitatiegedrag. Het Hof van Cassatie oordeelde dat artikel 155 geen toepassing kon vinden, omdat de documenten gebruikt werden in een stadium van de procedure waarbij aan de werkloze het recht op werkloosheidsuitkeringen niet kon ontzegd worden. Voor het Hof van Cassatie is dus wel degelijk vereist dat het gaat om het aanwenden van documenten die geleid hebben tot het verkrijgen van uitkeringen waarop geen recht bestond.

In dezelfde zin besliste het arbeidshof te Brussel in een arrest van 6 december 2012 (*Soc. Kron.* 2014, p.258) in een identieke zaak als de huidige, evenals de arbeidsrechtbank te Brussel (in een andere samenstelling) in een vonnis van 27 januari 2014 (AR 09/9133/A).

Het hof sluit zich bij deze interpretaties aan.

Vermits het vaststaat dat ook zonder de betwiste tewerkstelling en zonder het C4 document mevrouw T. recht had op werkloosheidsuitkeringen, is aan de voorwaarden voor toepassing van artikel 155 van het werkloosheidsbesluit niet voldaan.

4.

Ten overvloede moet vastgesteld worden dat niet aangetoond is dat mevrouw T. te kwader trouw onjuiste documenten heeft aangewend.

Het dossier, meegedeeld door de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, bevat zeker ernstige elementen die toelaten te twijfelen aan de betrouwbaarheid van de firma N.O.B. NET die gedurende een ruime periode, voorafgaand aan de maand maart 2006, niet in orde bleek met een aantal van zijn sociale en fiscale verplichtingen, en waarvan niet kon vastgesteld worden of zij nog effectief in de maand maart 2006 actief was.

Daartegenover staat, zoals mevrouw T. aanvoert, dat er voor haar tewerkstelling wel degelijk een Dimona-aangifte gebeurde en dat de Rijksdienst voor sociale zekerheid uitdrukkelijk bevestigd heeft dat de onderwerping van mevrouw T. aan de sociale zekerheid voor werknemers nooit ingetrokken werd. Er moet, naast de Dimona aangifte, wel degelijk ook aan de aangifte van prestaties gebeurd zijn aan de Rijksdienst, vermits uit stuk 25 van het

administratief dossier blijkt dat bijdragen gevorderd worden van de firma voor het eerste trimester 2006. Hetzelfde document vermeldt ook dat de firma geen personeel meer te werk stelde sinds 20 maart 2006. Bovendien heeft mevrouw T. ook vakantiegeld gekregen op basis van deze tewerkstelling. De gegevens (en in principe de bijdragen) voor de betaling van de jaarlijkse vakantie der arbeiders, zijn afkomstig van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid.

Uit stuk 24 van het administratief dossier blijkt verder dat de fraude die werd vastgesteld ten laste van de werkgever niet zoals in het grote fraudedossier “Bouchez” steunde op de aflevering van louter fictieve documenten, maar wel op een systeem waarbij onderhoudsopdrachten in een kluwen van de firma’s van de ene onderaannemer naar de andere werden door gefactureerd, grote bedragen cash werden betaald (mogelijks ook om geld wit te wassen), waarbij de vennootschappen steeds snel genoeg failliet gingen om geen sociale bijdragen te betalen.

Het is dus mogelijk dat mevrouw T. prestaties verrichtte, maar, buiten haar medeweten, niet voor de firma waardoor ze werd aangeworven.

In het licht van deze gegevens kan niet met zekerheid vastgesteld worden dat de tewerkstelling van mevrouw T. , en het afgeleverde C4 document (opgesteld door een sociaal secretariaat) fictief waren. Het frauduleus gebruik van documenten is derhalve *in concretu* niet aangetoond.

5.

Het bestreden vonnis moet dan ook hervormd te worden.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

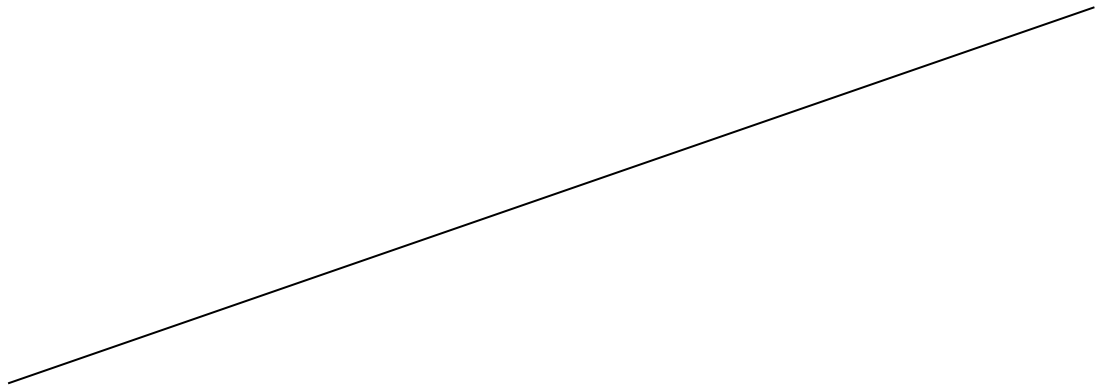
Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het eensluidend mondeling advies van mevrouw N. Van den Brande, advocaat-generaal, waarop repliek voor de RVA,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond. Hervormt het bestreden vonnis en, opnieuw wijzend, verklaart de oorspronkelijke vordering ontvankelijk en gegrond. Vernietigt de bestreden administratieve beslissing van 3 april 2011.

Veroordeelt, in overeenstemming met artikel 1017, al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek, de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening tot de kosten van het hoger beroep, begroot in hoofde van mevrouw T. op 174,94 € rechtsplegingsvergoeding.

Veroordeelt de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening tot betaling van een bijdrage van € 20 voor het Fonds voor juridische tweedelijnsbijstand.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit :

F. KENIS, raadsheer,
C. LAURIERS, plv raadsheer in sociale zaken, werkgever,
J.-P. BUEKENHOUT, raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende,
Bijgestaan door S. VAN DER HOEVEN, griffier

S. VAN DER HOEVEN,

J.-P. BUEKENHOUT,

C. LAURIERS,

F. KENIS,

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 27 juni 2019 door

F. KENIS, raadsheer,
S. VAN DER HOEVEN, griffier

S. VAN DER HOEVEN,

F. KENIS,